

Катерина Колозова

ПАРЕЊЕ

I Реалистична приказна

Растреперените нерви на двете суштества кон голтаат апони во соц-реалистичкиот лифт - до деветиот кат. Прилично необичен склоп на чувства се создаде од севкупната контрадикција на неколку околности – прво, се сретнаа низ разговор за општото распаѓање на моралноста и сега се чувствуваа комплетно дезориентирано од слабата желба врз која се темелеше нивното упатување кон неговото студио. Потоа, постоеше и разликата во години, причина за инцестуозното растење на нејасната и непостојана желба, истовремено беше и извор на заедничкото доживување на мешавината на збунетост и дезориентираност во однос на утешителната преградка на јасноста на поделбата добро и лошо. Синдромот на општа отуѓеност и траума од деперсонализација од која што боледуваа декадентното глобално општество, според нивниот претходен, долг разговор, се активира и ескалираше во овој мрачен и валкан лифт упатен кон деветиот кат.

Се наоѓаа во студеното студио на младиот уметник, немаше кревет, немаше светло и на излитената черга на подот.

Во целосната тишина и темнина на собата, клекната, таа ги притисна устата и рацете на исправеното младо тело на збунетото и тажно момче. Неговата кожа беше недолжно сјајна, жива и ставот цврст. Кога се најдоа голи на старата черга, обвиткани во студениот воздух на густата темнина на ноќта без месечина, мајчинската преградка на неговите раце стануваше сè попотентна и страста слатко растеше. Во стилот

Katerina Kolozova

MATING

I Realistic fable

The shivering nerves of the two pill-swallowing creatures in the cold social-realist style elevator – up to the 9th floor. A rather uncanny construct of sentiment has been created by the overall contradiction of several positions – firstly, they met through discussing the universal dissolution of morality, and now they were feeling completely disoriented by the weak desire upon which their heading to his studio resided. Then, there was the age difference, inasmuch as it was creating the incestuous rise of that dim and twinkling desire, it was also the source of the shared union of confusion and disorientedness with respect to the comforting bosom of the clarity of the good-and-bad distinction. The syndrome of general alienation and trauma of depersonalization of which the decadent global society was suffering, according to their previous long conversation, was activated and on its rise in this gloomy and filthy elevator ascending to the 9th floor.

They were in the cold studio of the young artist, without a bed, without light and on the worn out rag on the floor.

In the complete silence and dark of the room, kneeling, she pressed her month and hands upon the standing young body of the confused and sad boy. His skin was innocently glossy, virally vibrant and his stature was firm. When they found themselves both lying naked on the shabby rag, wrapped up in the cold air of the thick dark of the night with no moon, the maternal embrace of his arms was becoming ever more potent, and the desire was

на големата традиција на латинската идилична поезија, би рекле дека пиеја од чистите извори на љубовта или нешто слично. Бидејќи во владеачката тишина на студиото немаше ништо друго освен обожување на тело и желба за единство на двете тела (и нивните уплашени душички). Чистото и надмоќно уживање беше нејзиниот крај.

II Монструозна приказна

Додека тонеа во слаткото растворање на нивните Субјекти, пред нејзините очи се покажуваше величествена глетка – големиот град на Храбриот нов метафизички светски поредок. На руините од Поранешниот свет на вештачки светла, осветлени од апокалиптичкиот самрак, жестоки бранови на движење на новите Чудовишта го запоседуваат просторот. На несигурното тло на хоризонтот облеан со бронзена боја ги забележуваше восхитувачките будења на нејасните силуети на новородените монструозни битија. Наеднаш се сети на олимпската страотна убавина за која имаше читано дури и пречесто и за која секогаш веќе имаше создадено посебно место во својата фантазија. Во прв план, сепак, нејзиниот поглед го задржа божествен судир на жестина помеѓу две нови Чудовишта. Всушност, тоа беа првородените. Наеднаш ѝ стана јасно дека душите на новите чудовишта се населени со стари или поточно, постојани, Демони.

Опис: Парење се одвиваше помеѓу: 1) Голата циновска жена со разгорена утроба, обдарена со нескриена телесност; од нејзината папочна врвца извираше заслепувачки светлосен спектар и го образуваше ликот на Шива. Заканувачкото заведување на Последниот беа опасните моќи на големиот Господ кој ја заземаше внатрешноста на циновската гола жена која некогаш го проголтала. Очигледно, Мртвиот човек, убиен од Фуко (Foucault), откако Ниче (Nietzsche) го зададе првиот удар, а довршен од страна на Дона Харавеј (Donna Haraway), не го наследија Хибриди на човек и технологија, туку од соединувањето на демонското и божественото и на човечкото/животинското, забележа таа. Технологијата постоеше како надополнување на останатото

on sweet ascent. In the style of the great tradition of the Latin idyllic poetry, one would say that they were drinking from the clean fountains of love or something like that. Since in the reigning silence of the studio there was nothing but reverence of body and the desire for union of the two bodies (and their scared little souls.) The pure and sovereign joy was the dissolution of her.

II Monstrous fable

As they were submersing into the sweet dissolution of their Subjects, before her eyes a magnificent sight was displaying itself – the great city of the Brave New Metaphysical Order of the World. Upon the ruins of the Former World of Artificial Lights lit by the rays of an apocalyptic dusk, furious sweeps of movement of the new Monsters are taking over the space. On the tenuous grounds of the bronze-lit horizon she could notice the delightful awakenings of the dim silhouettes of the newly born monstrous entities. She was suddenly reminded of the Olympic frightful beauty of which she has read only too often and for which she had always already created a special place in her fantasy.

In the forefront, however, her gaze was caught up in a godly encounter of fury between two of the new Monsters. Actually, they were the firstborns. Instantly, it became evident to her that the new creatures' souls were inhabited by the old, or rather perennial, Daemons.

Description: Mating was taking place between: 1) The naked-giant woman of a burning womb, endowed with relentless corporeality; from her umbilicus, blinding spectrum of light emanating and forming the image of Shiva. Perilous seduction of the Nether was the dangerous powers of the great God inhabiting the interior of the giant-naked woman that had once engulfed him. Obviously, the Dead Man, killed by Foucault, after Nietzsche blew the first strike, and finished-up by Donna Haraway, was not succeeded by the Hybrids of humans and technology, but by a copulation of the demonic and godly and the human/animal, she noted. The technology there was only to supplement the rest, in the shape of dormant memory storage, data-bases of all previous knowledge of the previous worlds. 2)

во облик на заспан мемориски архив, дата-бази на сите претходни знаења од претходните светови. 2) Циновскиот човек волк, пеејќи ги песните на античките божества на изворите и дрвјата, на пченкарните полиња и лозјата, со фаталноста на неговото тело, условувачките моќи на неговиот телесен, биолошки фалус. Тој беше мистериозен спој на животинско и божествено. Истовремено беше и човечен до одредена мерка, изграден од технологија (мислам на мемично-менталната протеза која му беше вградена, исто како и нејзе).

На рушевините на поранешниот свет коагулиран во студена карбонизирана обвивка, подготвени се да навлезат во нова космогонија. Нивните вештачки компилирани мемории, кои ќе бидат мемички архив наследен од претходниот и кој понатаму ќе биде инвестиран во оној кој штодуку ќе се роди, беа малку зашеметени од улогата во која се најдоа. Кое е значењето на оваа архаична регресија, космогонија! „Се наоѓаме ли во метафизичка позиција како дадена, или ние ја создаваме, и, конечно, нели е докажано дека секогаш била „лажна“, „погрешна“, „невистинита“ и – само „илузија“?“ Ова прашање си го поставуваат и двајцата, речиси истовремено. Веднаш, од друг агол на меморискиот архив, се појавува контра прашање: „Нели беше докажано, исто така, дека категориите на „лажност“, „илузија“ и „вистина“ некогаш биле илузорни или лажни?“ Сепак, неодојноста на судирот не им дозволува време да стигнат до одговор, и го потиснуваше следното, надоаѓачко прашање, или поточно, зачудување, за фактот дека оваа космогонија, ова креирање на свет се случува преку спојување.

Сверство, примитивност на крвавиот неред од телесни течности и мускули и нервозни нерви..., одвратно „живото“ во биолошки несовершената, несредена смисла на зборот, очигледно – ова е неопходниот начин на кој треба да се направи тоа. Се прашуваат како и што одлучило така да биде?

Неодојно ја почувствуваа нужноста да се поврзат – преку – нивното месо, да се стопат во нивните телесности, да ги обединат нивните – и преку нивните – тела. И тоа потекнуваше од некој бесмислен, недофатлив, можеби и

The giant wolf-man, singing the songs of the ancient divinities of the springs and trees, of the cornfields and vineyards, with the fatality of his body, the conditioning powers of his corporal, biological phallus. He was a mysterious union of animal and the divine. He was too also human to a certain extent, built-up by technology (I am thinking of the memic-mental prosthesis he was equipped with, just like her.)

Upon the ruins of the former world, coagulated into cold carbonated covering, they are about to engage into a new cosmogony. Their artificially compiled memories, that are to be the memic storage inherited from the previous and to be invested into the one which is about to born, were a bit dazzled by the role in which they found themselves. What is the meaning of this archaic regression, cosmogony! "Do we find ourselves in a metaphysical position as a given, or are we creating it, and, after all, has it not been proven that it had always been a "false", a "wrong" one, "untrue" and - but an "illusion"?" This is the question they both ask themselves, almost simultaneously. Immediately, from another corner of the memory-storage, a counter-question popping up: "Was it not proven, as well, that the categories of 'falsehood', 'illusion' and 'truth' were also illusive or false once?" However, the immediacy of the encounter does not allow them the time to arrive to an answer, and was suppressing the next, emerging question, or rather astonishment, over the fact that this cosmogony, this creation of a world is taking place through copulation.

Bestiality, primitiveness of the bloody mess of bodily fluids and muscles, and nervous nerves..., the disgustingly "alive" in the biologically imperfect, disorderly, unclear sense of the word, obviously - this was the necessary way to do it. How or what has decided so, they wonder?

Immediately, they felt the urgency to connect – through - their flesh, to melt into each other's corporeality, to unite their - and through their - bodies. And it was coming from some senseless, ungraspable, maybe an even absurd source. Strangely enough, to this amazement there was attached some indistinct memory

апсурден извор. Чудно, но, кон ова зачудување беше поврзано некое неодредено сеќавање на некоја носталгија за некое неповратливо знаење... на нешто толку одамна забравено, речиси како да постоело пред создавањето на Време/темпоралност.

Беа свесни дека се подложени на некоја неотповиклива команда за зачнување – биолошки, иако и самите беа Хибриди на животно-човек, демонското и технологијата – низ овој акт на, да претпоставиме, задоволство. Да претпоставиме... Да, да претпоставиме затоа што зголемувањето на задоволството во оваа прегратка секогаш веќе е надминато од зголемувањето на болката. Сверскиот авторитет на контракциите на мускулите се натпреваруваше со апетитот на задоволство. Извиците од болка ги исполнуваа воздухот додека слаткоста на задоволството ги ослободуваше мемориските синџири на нивните психи.

Вознемирувачки бесмислен порив на молекули на живот, „вулгарните“ (неконтролирачки, бесформни, безначајни) потоци на хормонална агитација, сиот овој архаизам беше ставен во погон. И, немаше никаква смисла... Најновите придобивки на знаење, според дата-базите со кои беа опремени, покажуваат дека принципот на задоволство и сексуалност, и т.н., и т.н., потекнува од таканаречениот фантазматичен, од царството на значењето и мислата и идејата (исто така означено, од некои, како Знак, значителен синџир и слично). И во нивниот случај се чинеше дека е некако сосем поинаку...

Нестивнувачки, контракциите и придружната болка се заменуваа со друга сензација која, повторно, не беа способни да ја објаснат со аргументи како „означувачки синџир“ и слично. Всушност, ни малку не беа способни да ја објаснат... Одредена топлина која извираше од длабочината на нивните гради почна да ги поплавува целосно нивните тела и да ги напаѓа нивните души. (Не беа сосем сигурни што тој збор „душа“ значи, но тоа беше единственото име кое можеа да му го припишат на ова место во нивната внатрешност). Истовремено со овој процес, нивните тела стануваа сè помалку телесни и се претвораа во површини по кои овие „сензации на душата“ се движеа, постојеа и раѓаа нови. Со одминувањето на времето, овој феномен ги потопи. Сега беа

of certain nostalgia for some irretrievable knowledge ... of something so long ago forgotten, almost as if existing before the creation of Time/temporality.

They were aware that they were subjects to some irrevocable command to conceive – biologically, even though they were themselves Hybrids of the animal-human, the demonic and technology - through this act of, presumably, pleasure. Presumably... Yes, presumably, since the rise of pleasure in this embrace was always already superceded by that of pain. The brute authority of the contractions of muscle was competing with the appetite of pleasure. Screams of pain were filling the air while the sweetness of pleasure was releasing the memory chains in their psyches.

Disturbingly senseless rush of molecules of life, the “vulgar” (uncontrollable, shapeless, meaningless) streams of hormonal agitation, all of this archaism was at work. And it made no sense... The latest acquisitions of knowledge, according to the data-bases they were equipped with, indicate that the pleasure principle and sexuality, etc., etc., originated from the so-called phantasmatic, from the realms, of meaning and thought and idea (also designated, by some, as Sign, signifying chain and similar). And in their case, it seemed to be somehow entirely different...

Unceasingly, the contractions and the accompanying pain were being replaced by another sensation that they were again incapable to explain with arguments such as “the signifying chain” and the alike. Actually, they were not capable to explain it at all... Certain warmth arising at the heart of their chests was beginning to flood their entire bodies and to invade their souls. (They were not completely sure what that word, “soul”, meant, but that was the only name they could give to this site within themselves.) Together with this process, their bodies were becoming ever less bodily, and were turning into surfaces upon which these “sensations of soul” were moving, existing and bringing into existence new ones. With the passing of time, they became immersed by this phenomenon. Now, they were into this

на второто ниво од нивниот сексуален однос и во поинаква и квалитативно различна состојба. И иако можеа да почувствуваат дека овие делувања на задоволство на површини можат да создадат сосем независен потфат, да произведат нешто „трето“ и непознато, не можеа да го одвојат, разликуваат од претходното, од тоа што се случуваше на почетокот од средбата. За нив, „второто ниво“ беше само пријатно продолжение на првото конзумирачко издигнување на најпрвите сензации.

Јаваа на оваа спирала на трансформации, на овие бранови од непопречувани инфузии од емоции и инстинкти, од болка и задоволство кои си ги даваа еден на друг. Сепак, можеби највознемирувачки интригантно делуваше таа од взаемна несомнена блискост и нескрпливо слатко заедништво, од една страна, и неодминливата одреденост на двајцата и непобедлива алиенација, на друга. Полека се најдоа завиткани во миризлив превез на утеха понудена од слободното, непрекинато повторување на парадокси. Создаваше приспивна песна од парадоксална стабилност. Повторно, незаситната носталгија по нешто засекогаш, и одсекогаш изгубено, ги обеземаше исполнувајќи ги со слатка тага. Секавања на лозја измиеени во нежна сончевина, на добрите животни со нивните малечки, на топли прегратки на домови и цркви, почнаа повторно да навираат. (Повторно, и оваа сензација им беше необјаслива, особено не со најновото и најразвиено знаење кое го наследија од претходниот(те) свет(ови).) Се чинеше како некоја несониралива тага упорно за се натпреварува со блажеството на состојбата во која беа.

Одеднаш, тој, а веднаш потоа, и таа, се фатија зјапнати во некоја сèприсутна растреперена црна, бездна пукнатина во просторот помеѓу нив и во нив, појавена од нигде никаде. Потеклото беше нејасно и неговото влијание незапирливо. Тоа беше амбис кој се кривеше зад нежните пространства кон кои тежнееја нивните срца само една минута претходно. Тоа неизустливо ништавило или можеби бескрајно сè и ништо за кое не може да се говори, мистериозно зголемуваше некој неизменуван срам од нивните тела, од задоволството кое алчно си го даваа еден на друг и им направи амбицијата да ги создадат „нивните лозја облеани

second level of their intercourse and into another and a qualitatively different state. And although they could sense that these workings-of-pleasure-upon-surfaces could create an entirely independent course of action, produce something “third” and unknown, they could not separate it, tell it apart from the previous one, from what was happening in the beginning of the encounter. To them, the “second level” was but a pleasurable extension of the first one, consummating ascending of the very first sensations.

They were riding upon this spiral of transformations, on these waves of unbridled infusions into one another of emotions and instincts, of pain and pleasure. However, perhaps the most disturbingly intriguing one was that of the mutual indisputable closeness and unbreakable sweet union, on one hand, and the inexorable distinctness of the two of them and insurmountable alienation, on the other. Slowly they were finding themselves wrapped up into the fragrant veil of consolation offered by the free ceaseless repetition of paradoxes. It was creating a lullaby of paradoxical stability.

Again the insatiable nostalgia for something forever, and since ever, lost was overwhelming them, filling them with sweet grief. Memories of vineyards bathing in gentle sunshine, of good animals with their little ones, of warm embraces of homes and churches started to mount up again. (This sensation was again unexplainable to them, especially not by the latest and most developed knowledge they inherited from the previous world/s.) It seemed that some unstoppable sorrow was relentlessly competing with the bliss of the state they were into.

Abruptly, he, and immediately after that she, found him/herself gazing into the face of some engulfing shivering black, bottomless rupture stepping into the space between them and within them as if out of nowhere. Its provenance was untraceable and its imposition irrevocable. It was an abyss grinning behind the tender landscapes that their hearts were craving for only a minute ago. This unutterable nothingness, or maybe an unspeakable endless all-and-everything, gave the mysterious rise to some nameless shame of their bodies, of the pleasure they were giving themselves greedily to and rendered their ambition to create “their bathing-in-the-sunshine-vineyards” pitiful and small. Yes,

со сончевина“ да се чини жална и малечка. Да, сега гледаат јасно: тоа што го чувствуваа беше Вина. Вината не беше поврзана со нешто конкретно, се чинеше дека е создадена сама од себе и некако *a priori*. И некако апсурдно поврзана со нивните тела, особено нивните гениталии. Оваа поврзаност за нив беше мистериозна и не можеа да најдат зборови за да ја објаснат. Во нивните вештачки, богато надарени умови имаше некои објаснувања, но тие се чинеа несоодветни, не задоволуваа, не кажуваа доволно. Им недостасуваше нешто и ова нешто беше тоа што сакаа да го објаснат, одредат и одомаќинат во зборови и значење. Оваа врвна Неодреденост...

III Враќање на реалистичната приказна: крај

По оргазмичкото олеснување, таа повторно се најде како лежи на излитената черга, во студот, и ѝ беше студено. Со брзи движења се облече, кажа воспитано (дури срдечно) „пријатно“, и ја затвори вратата зад себе. Но, не, таа не беше помирна откако го направи тоа (имаше секс), таа не се чувствуваше „олеснето“ или „исполнето“, ниту пак се чувствуваше „лесно“ или „задоволено“. Не, таа ги тенчеше своите нерви со видот прашања кои можат да бидат сведени на „Зошто?“, (кое, секако, се појавуваше во својата продолжена форма „Зошто со него?“, „Зошто со некој кого едвај го познавам“?, „Дали беше ова безначаен секс“? и т.н.) Сфати дека немаше ништо во тие прашања освен присуството на чисто, неспецифицирано, *per se* и примордијално - чувство на Вина. Тоа беше базично и никогаш не може да биде уништено. Ниту „Едиповиот триаголник“, ниту некој друг вид интерпретација можеше да го интерпретира, артикулира, смести во зборови ова неискажливо, тешко сознание. Врвна неодреденост... Таа исполнета со тага жалост, бескрајна жалост која ѝ го доближуваше ѕвезденото зимско небо како нејзин единствен пријател во целото постоење.

(Декември 2001)

now they see clearly: it was Guilt they were feeling. And this guilt was not related to anything particular, it seemed to be auto-generated and somehow *a priori*. And it was also somehow absurdly linked to their bodies, their genitalia in particular. This link was mysterious to them and they could not find words to explain it. There were in their artificially abundantly endowed minds some explanations, but they did not seem suitable, satisfying, saying. They were missing something and this something was precisely the thing they were searching to explain, frame and domesticate into words and meaning. This ultimate Elusiveness...

III Return to the realistic fable: the end

After the orgasmic relief, she found herself again lying on the worn-out rag, in the cold and feeling cold. Briskly, she put her cloths on, said a polite (warm, even) good-bye, and shut the door behind her. But no, she wasn't calmer after she had done this (had sex), she wasn't feeling "relieved" or "fulfilled", nor was she feeling "light" and "satisfied". No, she was being nerve-racked by the sort of questions that can be reduced to "Why?", (which, of course, appeared in the extended form of "Why with him?", "Why with someone I barely know?", "Was this meaningless sex?", etc.)

She realized that there was nothing in those questions but the presence of the pure, unspecified, *per se* and primordial - feeling of Guilt. It was foundational and could never become eradicated. Neither the "Oedipus triangle" nor any other sort of interpretation could ever interpret, articulate, situate into words this unspeakable, heavy realization. Ultimate elusiveness... That sorrowful, unending grief that was bringing the starry winter sky close to her, as her only friend in the entire existence.

(December 2001)

превод: Родна Русковска